

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy Wydział II Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Janusz Kasnowski

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2015r. w Bydgoszczy na posiedzeniu niejawnym sprawy z powództwa

(...) Bank (...) Spółki Akcyjnej we W. przeciwko

K. C. o zapłatę

na skutek apelacji powoda (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej we W. od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 30 września 2014r. w sprawie o sygn. I C 2203 /14

orzeka:

I/ zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 (pierwszym) w ten sposób, że:

a/ zasądza od pozwanego K. C. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej we W. kwotę 2 445,84 zł (dwa tysiące czterysta czterdzieści pięć i 84/100) z odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od dnia 26 listopada 2011r.;

b/ zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 818,35 zł (osiemset osiemnaście i 35/100);

c/ oddala powództwo w pozostałej części;

II / oddala apelację powoda w pozostałej części;

III / przyznaje kuratorowi procesowemu M. G. ustanowionemu dla pozwanego, którego miejsce pobytu nie jest znane, kwotę 300 zł (trzysta) tytułem wynagrodzenia za reprezentowanie pozwanego w postępowaniu apelacyjnym, którą wypłaci Skarb Państwa - Sąd Rejonowy w Bydgoszczy;

IV/ nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 300 zł (trzysta) tytułem zwrotu wydatków na wynagrodzenie kuratora w postępowaniu apelacyjnym tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa;

V/ zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 463 zł (czterysta sześćdziesiąt trzy) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego obejmujących zwrot opłaty sądowej od apelacji oraz wydatków na wynagrodzenie kuratora procesowego ustanowionego w tym postępowaniu na wniosek powoda, o których mowa w punkcie IV niniejszego wyroku.

II Ca 12/15

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanego K. C. kwoty 3 386,20 zł, z tym że od kwoty 2 445,84 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od dnia 26 listopada 2014r. oraz zasądzenia zwrotu kosztów postępowania.

Nakazem zapłaty z dnia 19 listopada 2012r. wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem powoda (k.7). Następnie postanowieniem z dnia 5 marca 2013r. Sąd ten nakaz zapłaty uchylił w całości, z uwagi na niemożność doręczenia odpisu nakazu pozwanemu i nie wskazanie jego adresu przez powoda w określonym terminie, po czym przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Bydgoszczy, jako właściwemu (k.12).

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 30 września 2014r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy oddalił powództwo i przyznał kuratorowi pozwanego M. G. wynagrodzenie w kwocie 300 zł.

Sąd Rejonowy uznał, że powód nie udowodnił swojego roszczenia ani co do zasady, ani wysokości, a to na nim spoczywał ciężar dowodzenia (zgodnie z zasadą wyrażoną w art.6 kc i art.232 kpc). Strona powodowa nie złożyła oryginałów dokumentów na potwierdzenie, że po stronie pozwanej powstało zadłużenie wobec powoda i że powstało z tej przyczyny, na którą powoływała się strona powodowa (szerzej: uzasadnienie wyroku – k.104 do 108).

W apelacji od wyroku powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. domagała się jego zmiany w całości poprzez zasądzenie od pozwanego K. C. kwoty dochodzonej pozwem oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów postępowania apelacyjnego.

Apelujący zarzucił Sądowi Rejonowemu (tu zarzuty przywołuje się w dosłownym brzmieniu):

- uniemożliwienie powodowi dochodzenia roszczenia;
- naruszenia przepisów prawa materialnego poprzez błędną ich wykładnię.

W uzasadnieniu pierwszego z zarzutów wywodził, że przedłożył do akt dowód zawarcia przez strony umowy z dnia 27.07.2009r. o wydanie karty kredytowej i przyznanie pozwanemu odnawialnego limitu kredytowego w karcie (nr umowy (...)), na podstawie której pozwany miał możliwość zadłużania się do wysokości 2 600 zł. Numer wydanej pozwanemu karty kredytowej jest zgodny z numerem umowy limitu kredytowego. Powód podniósł, że nie korzystał z pomocy profesjonalnego pełnomocnika, a zatem Sąd Rejonowy, jeżeli uważał, że złożona kserokopia umowy nie była wystarczająca i budziła wątpliwości, to powinien był wezwać stronę powodową do przedłożenia jej oryginału. Do apelacji powód dołączył zatem oryginał umowy o przyznaniu pozwanemu limitu kredytowego. Poza tym wywodził, że w piśmie procesowym z 6 lipca 2014r. przedstawił wyliczenie wysokości roszczenia na dzień wystawienia wyciągu z ksiąg banku oraz odniósł się do zarzutu przedawnienia roszczenia podniesionego przez stronę pozwaną. Poza tym – zdaniem skarżącego – pozwany uznał świadczenia, bowiem dokonywał wpłat na rzecz powoda.

W uzasadnieniu drugiego z zarzutów apelujący wywodził, że strony zawarły umowę z zachowaniem reguł przewidzianych w art.353§ 1 kc, a pozwany wyraził zgodę na zawarte w niej postanowienia

Działający w imieniu pozwanego kurator procesowy wniósł o oddalenie apelacji i przyznanie mu wynagrodzenia za postępowanie przed Sądem II instancji.

Nadto domagał się pominięcia nowych dowodów zgłoszonych przez apelującego (odpowiedź na apelację – k. 142).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest częściowo uzasadniona, mimo iż zarzuty w niej podniesione są bardzo ogólne, a tym samym nieprecyzyjne. Znajdują jednak wsparcie w argumentach przywołanych w ich uzasadnieniu.

Wbrew ocenie Sądu Rejonowego powód wykazał, że po stronie pozwanego K. C. powstało zadłużenie wobec powoda i z jakiego tytułu. Na tę okoliczność przedłożył bowiem kserokopię umowy z dnia 27 lipca 2009r. o przyznanie limitu kredytowego nr (...) i umowy o wydanie i korzystanie z karty kredytowej F., przy czym numer karty podany w kserokopii umowy był niepełny, bo ujawniał jedynie dziewięć pierwszych cyfr (...). Były one jednak zgodne z pierwszymi cyframi numeru umowy kredytowej i co ważne, przez fakt, że oba numery zostały przywołane w tytule jednej i tej samej umowy, stwierdzić należy, że pozostała (przysłonięta) część numeru karty kredytowej jest zgodna z numerem umowy o przyznanie limitu kredytowego (por. k.25). Wynika z tego, że pozwany zawarł z powódką umowę o przyznanie limitu kredytowego, z którego mógł korzystać z pomocą karty kredytowej F. wydanej w ramach tej samej umowy. Samego faktu zawarcia takiej umowy pozwany K. C. nie kwestionował, a zatem złożenie przez powoda jedynie kserokopii umowy, zamiast jej oryginału, było w ocenie Sądu odwoławczego wystarczające. Jeżeli jednak Sąd Rejonowy wyrażał odmienne zapatrywanie, zasadniczo z racji przysłoniętego częściowo w umowie numeru karty kredytowej, to nic nie stało na przeszkodzie w zobowiązaniu powoda, który nie korzystał z pomocy zawodowego pełnomocnika (adwokata czy radcy prawnego), do przedłożenia oryginału umowy zawartej przez strony w dniu 27 lipca 2009r. Powód dowiedziawszy się o tych wątpliwościach Sądu I instancji z uzasadnienia zaskarżonego wyroku dołączył do apelacji oryginał tej umowy (k.113 – 115), co przy takich okolicznościach sprawy nie mogło być potraktowane jako działanie spóźnione, a raczej usprawiedliwione. W ten sposób rozwiął wszelkie wątpliwości, że do korzystania z przyznanego limitu kredytowego wydano pozwanemu kartę kredytową F., przy czym zarówno umowa o przyznanie limitu, jak i karta kredytowa nosiły ten sam numer.

Powód przedłożył do sprawy listę operacji przeprowadzonych na rachunku bankowym w ramach korzystania przez pozwanego z umowy, poczynwszy od dnia 27 lipca 2009r., a więc od daty zawarcia umowy (k.28 - 30). Analiza tych operacji potwierdza wprost, że pozwany K. C. korzystał z przyznanego mu limitu kredytowego w ramach zawartej umowy.

Zatem w świetle tego, co dotychczas zostało powiedziane uznać należy, że powód – wbrew ocenie Sądu I instancji – wykazał z jakiego tytułu powstało zobowiązanie pozwanego wobec powoda.

W ramach udowodnienia wysokości tego zobowiązania, które wynikało z realizacji wyżej opisanej umowy, powód przedłożył pismo z dnia 10 maja 2011r. wypowiedające pozwanemu umowę o limit kredytowy i kartę, które pozwany K. C. odebrał w dniu 21.05.2011r. (dowód doręczenia – k.35). W wypowiedzeniu umowy określił wysokość zobowiązania głównego (kapitału) na kwotę 2 445,84 zł, a dodatkowo wskazał należności z tytułu odsetek oraz opłat i prowizji (k.31). W dokumencie prywatnym w postaci wyciągu z ksiąg Banku z dnia 25.11.2011r. (...) określił zobowiązanie pozwanego na łączną kwotę 3 386,20 zł, przy czym kwota główna zobowiązania określona została na 2 445,84 zł (k.27). Dokładna analiza wcześniej już przywołanej listy operacji przeprowadzonych na rachunku bankowym, poczynwszy od dnia 27 lipca 2009r., a więc od daty zawarcia umowy do chwili sporządzenia wyciągu z ksiąg Banku z dnia 25.11.2011r. wskazuje jedynie, że zaległości pozwanego względem powoda były nieznacznie niższe niż wykazane w wyciągu z ksiąg Banku i wyniosły 3 326,73 zł (k.28-30).

Z analizy tych dowodów można wyprowadzić uzasadniony wniosek, że powód zasadnie domagał się od pozwanego zapłaty kwoty głównej (kapitału) w wysokości 2 445,84 zł z odsetkami określonymi w umowie z dnia 27 lipca 2009r. w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, a więc mieszczących się w granicach zakreślonych w art.359§2¹ kc, liczonych od dnia 26 listopada 2011r., a więc następnego po dniu wystawienia wyciągu z ksiąg Banku (k.27). Tak powód określił datę początkową naliczenia odsetek, co było usprawiedliwione, bowiem już wcześniej – pismem z dnia 10 maja 2011r. – wypowiedział pozwanemu umowę, które ten odebrał w dniu 21.05.2011r. (k.31 i 35). Powód miał też prawo domagania się zapłaty przez pozwanego zaległych odsetek za okres do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg Banku (25.11.2011r.) w łącznej wysokości 728,35 zł, a nadto opłaty rocznej w wysokości 60 zł za wydaną kartę oraz opłat za wysłanie wypowiedzenia umowy w wysokości 15 zł i za wystawienie wyciągu z ksiąg Banku w kwocie 15 zł. Te ostatnie opłaty mieściły się w ramach postanowień umowy łączącej strony oraz tabeli opłat i prowizji dla limitu kredytowego F. (k.32 i 33 verte).

Mając te okoliczności na uwadze Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 445,84 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, począwszy od dnia 26 listopada 2011r. oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 818,35 zł obejmującą należne odsetki za okres do 25.11.2011r. wraz z wcześniej opisanymi wydatkami i oddalił powództwo w pozostałym zakresie, jako nieuzasadnione (na podstawie art.386§1 kpc w związku z art.13§2 kpc). Sąd Okręgowy oddalił apelację powoda w pozostałym zakresie, jako nieuzasadnioną (na podstawie art.385 kpc w związku z art.13§2 kpc).

Przyznał kuratorowi procesowemu ustanowionemu dla pozwanego i działającemu w postępowaniu apelacyjnym wynagrodzenie w kwocie 300 zł, które ustalił zgodnie z § 1 ust.1 rozporządzenia Min. Sprawiedliwości z dnia 13.11.2013r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U. z 2013r. poz.1476) w związku z §6 pkt 3 i § 13 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Min. Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie...(Dz.U. z 2013r. poz.461). Nakazał też pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 zł z tytułu zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych na wynagrodzenie kuratora, bowiem kurator został ustanowiony na jego wniosek, a więc orzekł po myśli art.96 pkt 2 ustawy z 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t. w Dz.U. z 2014r. poz.1025 ze zm.). Mając na uwadze, że powód uległ jedynie co do nieznaczej części swojego żądania Sąd odwoławczy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 463zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego (po myśli art.100 kpc w związku z art.108§ 1 kpc i art.13§2 kpc). Wysokość tych kosztów wyznaczyła opłata od apelacji w wysokości 163 zł uiszczona przez powoda (ustalona zgodnie art.13 ust.1 w/w ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych) oraz zwrot wydatków na wynagrodzenie kuratora procesowego, o których orzeczono w punkcie IV (czwartym) wyroku.